

Alice Moon

KRVAVÁ ROMANCE

POLIBEK
NESMRTELNOSTI

 FRAGMENT

KRVAVÁ ROMANCE

POLIBEK
NESMRTELNOSTI

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Lisa McMann – Lovkyně snů – Procitnutí

L. J. Smith – Temné vize – ODHALENÍ

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Suzanne Collinsová – HUNGER GAMES – Aréna smrti

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra

Alice Moon

KRVAVÁ ROMANCE – Polibek nesmrtelnosti – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KRVAVÁ ROMANCE

POLIBEK
NESMRTELNOSTI

O této knize

Dustina, nového žáka střední školy v městečku Rapids, obklopuje temné tajemství. Sára, která je spíš uzavřená a zdrženlivá, se k němu od první chvíle cítí neodolatelně přitahována. Dustin se jí vyhýbá, jak jenom může. Není totiž tím, za koho ho Sára považuje.

Avšak řízením osudu se Dustin a Sára znovu a znovu setkávají – zdá se, že mezi nimi existuje pevné pouto.

Sára, která se po otcově smrti stáhla do sebe, se snaží Dustina blíže poznat a odhalit jeho tajemství. Může mu ale skutečně důvěřovat, nebo pro ni Dustin znamená smrtelné nebezpečí?

Alice Moon se narodila roku 1978 v Madisonu ve Wisconsinu. Stala se tlumočnicí a pracovala pro různá zahraniční vydavatelství a noviny. Vždycky se ráda toulala po wisconsinských lesích a vymýšlela si příběhy. Na takové procházce vznikl i nápad napsat Krvavou romanci. Před dvěma lety se Alice odstěhovala za svým přítelem do Německa. Dnes žije v Norimberku a pracuje jako autorka a překladatelka.

Alice Moon

KRVAVÁ ROMANCE

POLIBEK
NESMRTELNOSTI

F RAGMENT

*Patří nám jenom hodina. A jedna hodina,
je-li šťastná, je mnoho.*

Theodor Fontane

Jedna

Vím, že je to zázrak, i když na zázraky vlastně nevěřím.

Takhle jsem tátu už dlouho neviděla – ani si nevzpomínám, kdy naposled. Vypadá uvolněně a spokojeně.

Vyhrknou mi slzy, samy od sebe. Ale nejsou to slzy bolesti. Naopak, vyplavují ze mě všechen smutek, rozhánějí mlhu, která mě obklopovala celé měsíce, a já konečně znovu vidím jasně.

Pláču jen pro sebe. Úplně tiše, aby se neprobudil. Musí se šetřit, musí být na sebe opatrný. Zvládl to, tentokrát jsem si úplně jistá. Už ho nikdy neopustím. Už nikdy!

Probírá se, otvírá oči. Hnědé, odpočaté oči. Oči, které byly tak dlouho zavřené, tak dlouho neviděly světlo. Usmívá se a já se také usmívám. Teď už bude všechno dobré. Uslyším jeho milý hlas a budu ho smět obejmout, vdechovat jeho vůni, která mi připomene domov, čas štěstí a ničím nezkalené radosti.

Jdu k němu, opatrně – nechci nic zkazit. Lehce se dotknu jeho ruky. Je teplá a živoucí. Je pravá, skutečná. Nezmylila jsem se. Tentokrát ne...

Dustin spěchal temnou chodbou ke schodišti. Světlo si nerozsvítil, i tak viděl dobře. Noc ho vábila, volala ho,

a on následoval její hlas. Toužil po vzduchu, po sametovém, temném tichu.

Pro jistotu vyrazil bos. Bylo sice nepravděpodobné, že ho ve čtyři hodiny ráno někdo v této opuštěné části koleje zaslechne, ale opatrnosti není nikdy nazbyt. Dustin nechtěl vzbudit pozornost ani na své nové škole, ani v Rapids, tomto malém městečku. Především ale nechtěl potkat nikoho dřív, než bude třeba. Hodiny, které měl sám pro sebe, vnímal jako dar. Byly to chvíle, kdy minulost na okamžik ztratila moc a budoucnost se před ním prostírala nehybně jako spící moře.

Nedotčené hodiny, kdy ještě nic nebylo rozhodnuto, hodiny, jež neprozrazovaly nic o nezadržitelně se blížícím zítřku. Nadějné chvíle slibující všechno, skrývajících možnosti a zázraky, nezkažené zklamáním – několik ne-
tknutých hodin před novým začátkem. Dustin si je užije, jak jen to půjde. Pokusí se je rozkouskovat na minuty a vteřiny, aby je vychutnal úplně beze zbytku. Snad se to podaří, i když už nevzhlížel vstříc všem těm nejistotám před sebou se stejným radostným vzrušením a zvědavostí jako dříve. Ve hře bylo příliš mnoho a on dobře, snad až moc dobře, znal její pravidla.

Pociťoval vnitřní neklid. Byl celý nesvůj – není divu, po tom všem, co se událo v posledních týdnech.

Ale snad se tu bude moci trochu zotavit. Ospalé provinční městečko Rapids si vybral záměrně, když musel

před několika dny překotně opustit Chicago. Klid je přesně to, co teď potřebuje.

Canyon High byla navíc jedna z mála škol, k níž patřila kolej pro žáky na výměnných pobytech nebo pro děti rodičů, kteří se dlouhodobě zdržují na cestách. Dustin si tedy ušetřil anabázi s hledáním podnájmu. Naštěstí mu přidělili samostatný pokoj v západním křídle, tedy ve staré části koleje.

„No, chlapče, přišel jsi trochu pozdě,“ řekl šedovlasý správce koleje rozpačitě, když se Dustin objevil v jeho kanceláři. „Letos se všichni nastěhovali do nové budovy. Kdybych věděl, že se objeví ještě někdo další, snad bych to mohl nějak zařídit, ale takhle... No, třeba se během pololetí něco uvolní a ty se pak můžeš přestěhovat.“

Dustin přikývl.

„Má to ale i výhody,“ zabručel staroch. „Budeš mít západní křídlo sám pro sebe. Nanejvýš se může stát, že tam přenocuje hostující profesor nebo někdo z rodičů, co přijedou na návštěvu. Jen nesmíš být strašpytel...“ Pohlédl na Dustina a dobrácky se zašklebil. „Ale ty vypadáš docela rozumně.“

„To mi nevadí,“ odpověděl Dustin zdvořile a správce ho seznámil s kolejním řádem. Pak mu vtiskl do dlaně dva klíče.

„Velký je od tvého pokoje. A malý od hlavního vchodu do nového křídla, kudy budeš vycházet z koleje a taky se

vracet, jasný? Po desáté večer by měly být dveře vždycky zamčené.“

Dustin přikývl.

„Dřív byl hlavní vchod do koleje v západním křídle,“ vysvětloval správce dál. „Od přestavby je to už jenom nouzový východ – takže nesmí být nikdy zamčený. Po-flakovat se na starém schodišti je ale přísně zakázáno. Když někoho chytím, jak tam kouří, pořádně si to odnese. To platí i pro tebe – nemysli si, že coby jediný obyvatel západního traktu můžeš všechno. Budeš se držet pěkně daleko od schodiště a jako všichni ostatní používat hlavní vchod.“

Dustin opět přikývl a připadal si jako malý kluk, kterému přikázali, že musí být v sedm hodin v posteli a potom, co si vyčistí zuby, už nesmí jíst žádné sladkosti.

„Tak, a teď to bude trochu složitější.“ Správce vytáhl další klíč. Byla na něm připevněná modrá stužka.

„Tohle,“ řekl důrazně a pohlédl na Dustina, „je klíč od nových bezpečnostních dveří na chodbě mezi novým a starým traktem, kde je tvůj pokoj. Pojď se mnou, ukážu ti je.“

Vyšli do prvního patra novostavby a pokračovali dál dlouhou opuštěnou chodbou k masivním proskleným dveřím.

„Tamhle je starý západní trakt,“ prohlásil starý pán a ukázal za sklo. „V přízemí jsou teď sklady. Doufám, že

ti první patro vyhovuje. Tyhle dveře smějí ostatní použít jenom v případě nouze. Dají se otevřít pouze z této strany.“ Stiskl kliku a otevřel dveře, pak je nechal zase zaklapnout. „Na tvé straně je jenom koule, aby se nouzovým východem nešlo vloupat do budovy. Musíš si tedy vždycky odemknout, když budeš chtít projít novou budovou. Na to potřebuješ tenhle klíč. Vyzkoušej si ho.“

Dustin poslušně prošel dveřmi na druhou stranu a pak je odemkl.

Správce spokojeně přikývl. „Dobře. Ten klíč nedávej nikdy z ruky.“ Pak Dustina konečně zavedl do jeho malého pokoje.

Dustinovi se ohromně ulevilo. Nemohlo ho potkat nic lepšího. Dřív by se byl za každou cenu snažil dostat do centra dění, do středu pozornosti. Ale v dané chvíli to takhle bylo nejlepší: měl pro sebe celé jedno křídlo. Ostatní studenti se sotva kdy dobrovolně vzdálí z moderního křídla s jeho automaty na čokoládové tyčinky, klubovnamí a internetovou kavárnou, aby se potloukali po staré části budovy. A on, bude-li chtít nebo potřebovat, má možnost dostat se do svého pokoje i ven naprosto nepozorovaně, přes staré opuštěné schodiště.

Dustin si uložil klíč od bezpečnostních dveří do zásuvky psacího stolu. Takhle bude vždycky po ruce, kdyby chtěl ven přes novou budovu. Doufal ale, že starý správce bude mít na práci jiné věci, než sledovat, který-

mi dveřmi Dustin opouští kolej. Měl v plánu navzdory zákazu používat nouzový východ na schodišti západního křídla, hlavně když půjde ven v noci. Alespoň se ho nikdo nebude hloupě vyptávat na jeho příležitostné výlety. A také se bude moct jednoduše vypařit, aby se nemusel účastnit večerních mejdanů a tajných pitek.

Ještě před pár lety patřil Dustin k organizátorům takových akcí a jeho večírky byly vyhlášené. Všichni se mohli přetrhout, aby na ně získali pozvání. Dustin byl králem mejdanů, štědrý, dokonalý hostitel. Byl příjemný společník, krásné holky mu ležely u nohou, jeho akce slavily úspěch. Byly to dobré roky, bezstarostné a ničím nezátížené. Roky bez vlčího hladu po silnějších zážitcích, bez hrozných předtuch a kruté pravdy. Stíny, které teď tak dobře zná, zůstávaly dlouho skryté, i když mu byly po celou dobu nablízku a číhaly v temných koutech na svůj velký okamžik. A když pak vyrazily z úkrytu a šklebivě se mu vysmály do obličeje, nesly s sebou věčnost. Odteď už s ním zůstanou. Už Dustina nespustí z očí – stejně jako ONA.

Ale Dustin se poučil. A proto se teď bude chovat co nejnenápadněji. Alespoň tak dlouho, dokud nezjistí, jak rozsáhlá byla jeho proměna tentokrát. Zatím to nevěděl, obvykle trvalo několik dní, než se jeho stav ustálil. Musí čekat, musí počítat s tím, že se bude měnit, navenek i uvnitř.

Když Dustin vyšel ven a zhluboka se nadechl noci, cítil, jak z něj opadáva napětí posledních dní. Postupem času se mu tma stala ochránkyní, důvěrnou známou, jeho domovem. Druhým, mlčenlivým světem, v němž se už vyznal stejně dobře jako v životě, jehož se kdysi nemohl nabažit. Tamto byl život plný zářivých barev a hlasitých zvuků, mámivého smíchu a zbytečných slov. Život, který žilo tolik lidí kolem něj – a přece ne s ním. Život, který předstíral, že mu věnuje hodiny, dny, týdny a roky, ale přesto mu drahocenný čas zůstal odepřen. Život plný nudy...

Dustin cítil, že se jeho smysly přizpůsobují noci – byly ostřejší, výkonnější než kdy dříve. Dokázal by přesně určit roční období, i kdyby nevěděl, že je konec září. Cítil umírající léto, navzdory temnotě rozeznával každou nerovnost a každý plevel ve spárách dlažby. Vnímal každé šustnutí a zapraskání způsobené poryvem větru nebo zvířaty v Canyon Forest, lese vzdáleném dobrých dvě stě metrů.

Ano, jeho smysly se jednoznačně zostrily, což znamenalo, že se opět o něco víc přiblížil tam, na druhou stranu. Zároveň však ztratil další kousek sebe. Cítil to už počátkem noci, když vyprchaly poslední následky jeho činu a jeho srdce bilo stále klidněji, unaveněji, jako by si chtělo lehnout a spát. Když ho znovu obklopila známá mlha jako špinavý, studený závěs – jen o něco těžší a hustší, než byl zvyklý.

Snad ale ještě nebylo všechno ztraceno, možná že z něho dosud kousek zbýval. Dost na to, aby se s tím dalo dál žít.

Žít... Dustin si pohrdavě odfrkl.

Jednou věcí si byl jist: Hned tak se do toho znovu nepustí. Možná už nikdy. Potřebuje přestávku, aby se vyrovnal s tím, co se stalo. Aby se zbavil těch hrozných obrazů. Toho jemného obličejce, očí, které se na něj vyděšeně dívaly a tiše žadonily – až do konce. Až do okamžiku, kdy nastal konec. Dustin se otrásl hrůzou.

Udělal chybu, to mu bylo jasné. Velkou, neodpustitelnou chybu, kterou za žádných okolností nesmí opakovat. Byl příliš naivní – a navzdory všem těm létům příliš lehkomyslný.

Musí být opatrný, musí se mít na pozoru. Před sebou samým a samozřejmě před NÍ. ONA ho najde. Dříve nebo později ho znovu vyslídí. Musí být připraven. Vždycky a všude, protože ONA je mocná a chladná jako kus ledu.

Dustin pocítil hlad. Poprvé od chvíle, co se to stalo. Byl to nepříjemný pocit – naléhavý a sžíravý. Musel se posilnit. Potřebuje sílu, aby přestál první den. První dny bývají vždycky nejhorší. Ze zkušenosti ale věděl, že pokud se bude držet pravidel, která si pro pobyt na Canyon High stanovil, nemá se čeho bát. Pravidla byla v tomto případě důležitější než všechna jeho předchozí předsevzetí. Další chyba by Dustina mohla stát všechno, co ještě má.

Se zavřenýma očima se pomalu otočil kolem své osy a zavětril, jako by chtěl zachytit stopu.

Nedaleký smíšený les, Canyon Forest, byl další výhodou jeho nového domova. Bez problému a zbytečné pozornosti tam najde něco, čím může nakrátko utišit svůj hlad, nikoli ovšem svoji touhu. Postačí to, aby nebyl nápadný a nedopustil se žádné nerozvážnosti. Už žádný chybný krok. Žádné poblouznění a krásná slovíčka. Žádné neuvážené sliby.

Dustin se vydal na cestu bez nejmenšího hluku. Pohyboval se plavně a tiše, jako by přímo plachtil směrem k nočnímu lesu.

Postavy, která se za ním dívala z okna druhého traktu koleje a pak se potmě vydala do západního křídla, si nepovšiml...

Dělá mi dobře, když cítím jeho blízkost. Ale náhle si uvědomuji, že už to stačí – nejenom jemu, i mně. Vím přece, že teď už je všechno dobré, že všechno bude dobré – jako dřív. Najednou zase máme čas. Cenný, životně důležitý čas.

Měl by ještě chvíli spát, odpočinout si. Naposledy se na tátu usměju a chci se opatrně vymanit z jeho sevření – ale jeho ruka mě nepouští.

Svírá mě. Stále pevněji. Jeho prsty chladnou, jsou studené a vyzáblé jako prsty kostry, obepínají mou ruku jako svěrák. Ne, to není možné, určitě se mýlím. To se